

Només han passat uns dies entre el [cop d'Estat a Hondures](#) i l'anunci d'inici de [retirada](#) de les tropes estatounidenques de l'Iraq. Mentre la [repressió](#) a l'Iran continua, el nou conflicte a Centreamèrica defineix un gir transatlàntic de la mirada. Un mareig. És curiosa, si més no, la convergència temporal dels dos esdeveniments i no serien poques les possibles connexions geoestratègiques entre els dos fets com a fites històriques d'un nou desordre mundial. Als malpensats com jo, els [antecedents penals](#) dels Estats Units ens haurien de posar en alerta sobre els bruixots instigadors de l'alçament militar, més enllà dels prejudicis filantròpics envers Obama. Com no, hi ha presidents més previsibles: [Chávez](#) no ha trigat gens a responsabilitzar-ne la CIA. Demagògicament o no, el veneçolà aposta a cavall guanyador, encara que, de moment, no supera la categoria de previsió meteorològica i molt hauria de ploure per a dur riuada, sobretot després de la mundial consigna mediàtica que fins i tot ha arribat a ser —i això és la globalització—portada de la [Crònica de la Roda](#) (Albacete): [OEA](#), [EUA](#), [UE](#), [ONU](#), tots en contra... Vítol! Tots? Segur? Segur, segur? Només recordaré l'afecció titellaire que, sobretot a Llatinoamèrica, sovint ha tingut el Partit Demòcrata en el poder, i sense anar més lluny un dels presidents més [llepats](#) de la Casa Blanca, el marit de [Hillary](#), l'actual secretària d'Estat. Després de sis anys de guerra a l'Iraq, el cop d'Estat a Hondures pot convertir-se en una simptomàtica prova de foc per a les relacions internacionals, les quals ens mostraran, entre altres coses, quin grau de contorsionisme conserven els guardians de la llibertat i, també, si Obama tornarà a assaonar l'Amèrica Llatina amb la clàssica pluja de titelles o bé amb novelles [democràcies vudú](#).

Recomane aquest [article](#) de Joan Palomés.